

μικρο. Κανείς δεν έχει ζήσει περισσότερο από ένα νεκρό παιδί, κι ο Π' ενγκ-τσου (σημ. ένας αιωνοβίος) πεθανε νεός. Ουράνος και γη γεννηθήκαν την ίδια ώρα με μενα, και τα δεκα χιλιάδες πράγματα είναι ένα μαζί μου.

Εχουμε κιολας γίνει ένα, έτσι πως μπορώ να πω οτιδήποτε; Αλλά μόλις ειπα ότι είμαστε ένα, έτσι πως μπορώ να μην έχω πει κάτι; Το ένα κι αυτό που ειπα γι αυτό μας κανουν δυο και δυο και το αρχικό ένα μας κανουν τρία. Αν συνεχίσουμε μ αυτό τον τρόπο, τότε ακόμα κι ο πιο έξυπνος μαθηματικός δε θα μπορεί να πει που θα καταλήξουμε, πολύ λιγότερο ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Αν κινώντας απ τη μη-υπαρξη φτάνουμε στο τρία, ποσο μακριά θα πάμε αν κινήθουμε από την υπαρξη στην υπαρξη; Καλύτερα ας μην κινήθουμε, αλλ ας αφήσουμε τα πράγματα να είναι!

Η Οδός δε γνώρισε ποτε φραγμούς· ο λόγος δεν έχει σταθεροτητα. Αλλά εξαιτίας [της αναγνώρισης] ενός «αυτού» καταλήξε να δημιουργηθουν φραγμοί. Ας σου πω τι είναι οι φραγμοί. Υπαρχει αριστερο, υπαρχει δεξι, υπαρχουν θεωριες, υπαρχουν συζητησεις, υπαρχουν διαιρεσεις, υπαρχουν διακρισεις, υπαρχουν ανταγωνισμοι και υπαρχουν φιλονεικιες. Αυτα ονομαζονται οι Οχτω Αρετες.

(2 αποσπασματα) μεταφραση απ τ αγγλικά: Ε. Σκαρτσον

ελληνικη παραδοση

Την ημερα του Ευαγγελισμού τα σταχια σκυβουν και φιλουν τη γη, την αποχαιρετουν και λενε:

Εχε γειαν, μανουλα μου, και θα μας φαν οι λυκοι.

Και η γη τους χαιρετα κι εκεινη και λεγει:

Εσας οι λυκοι τρωγου σας, μα γω τρωγω τους λυκους.

Διονυσιος Σολωμος: Η Γυναικα της Ζακυνθος

Εγω Διονυσιος Ιερομοναχος, εγκατοικος στο ξωκλησι του Αγιου Αυτιου, για να περιγραψω ο,τι στοχαζουμαι λεγω:

Ο,τι εγυριζα απο το μοναστηρι του Α(γιου) Διονυσιου,

οπου ειχα παει για να μιλησω με εναν καλογερο για κατι υποθεσες ψυχικες.

Και ηταν καλοκαιρι, και ηταν η ωρα οπου θολωνουνε τα νερα, και ειχα φθασει στα Τρια Πηγαδια, και ηταν εκει τριγυρου η γη ολο νερα, γιατι πανε οι γυναικες και συχνοβγανουνε.

Εσταματησα σε ενα απο τα Τρια Πηγαδια, και απιθωνοντας τα χερια μου στο φιλιατρο του πηγαδιου εσκυψα να ιδω αν ητουν πολυ νερο.

Και το ειδα ως τη μεση γιοματο και ειπα: Δοξα σοι ο Θεος,

Γλυκια η δροσια που στερνει για τα σπλαχνα του ανθρωπου το καλοκαιρι, μεγαλα τα εργα του και μεγαλη η αφχαριστια του ανθρωπου.

Και οι δικαιοι κατα τη Θεια Γραφη ποσοι ειναι; Και συλλογιζοντας αυτο επαιζανε τα ματια μου στα χερια μου οπου ητανε απιθωμενα στο φιλιατρο.

Και θελοντας να μετρησω με τα δαχτυλα τους δικαιους ασηκωσα απο το φιλιατρο το χερι μου το ζερβι, και κοιτωντας τα δαχτυλα του δεξιου ειπα: Ταχα να ειναι πολλα;

Και αρχινησα και εσυγκρενα τον αριθμο των δικαιων οπου εγνωριζα με αυτα τα πεντε δαχτυλα, και βρισκοντας πως ετουτα επερισσευανε ελιγοστεψα το δαχτυλο το λιανο, κρυβοντας το αναμεσα στο φιλιατρο και στην απαλαμη μου.

Και εστεκα και εθεωρουσα τα τεσσερα δαχτυλα για πολλωρα, και αιστανθηκα μεγαλη λαχταρα, γιατι ειδα πως ημουνα στενεμενος να λιγοστεψω, και κοντα στο λιανο μου δαχτυλο εβαλα το σιμοτινο του στην ιδια θεση.

Εμνεσκανε το λοιπον απο κατου απο τα ματια μου τα τρια δαχτυλα μοναχα, και τα εχτυπουσα ανησυχα απανου στο φιλιατρο για να βοηθησω το νου μου να ευρει κανε τρεις δικαιους.

Αλλα επειδη αρχινησανε τα σωθικα μου να τρεμουνε σαν τη θαλασσα που δεν ησυχαζει ποτε,

Ασηκωσα τα τρια μου ερμα δαχτυλα και εκαμα το σταυρο μου.

Επειτα θελοντας να αριθμησω τους αδικους, εχωσα το ενα χερι μες στην τσεπη του ρασου μου και το αλλο αναμεσα στο ζωναρι μου, γιατι εκαταλαβα, αλιμονον! πως τα δαχτυλα δεν εχρειαζοντανε ολοτελα.

(Κεφαλαιο 1, 1-14, εκδ. Α. Πολιτη)